

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, IČ 45800456, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. 93 911/2010-603 ze dne 13. prosince 2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 31/2011 - 132 ze dne 30. srpna 2016,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. srpna 2016, č. j. 5 A 31/2011 - 132, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Český telekomunikační úřad (dále jen „žalovaný“), odbor správy kmitočtového spektra, vydal dne 10. června 2010 pod č. j. 30388/2010-613/VII.vyř rozhodnutí, jímž stručně řečeno změnil výši poplatků za přidělené radiové kmitočty rozhlasové služby u dvou individuálních oprávnění [oprávnění č. 114596/PT, č. j. 27187/2004-163 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 1“), a oprávnění č. 114593/PT, č. j. 27187/2004-613 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 2“)] tak, že u oprávnění 1 činí nově roční poplatek 937.500 Kč a u oprávnění 2 činí roční poplatek 1.014.000 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Tímtéž rozhodnutím dále žalovaný změnil poplatek u oprávnění 1 „*v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč*“ a obdobně u oprávnění 2 „*v období od nabytí*

právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč“.

[3] Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím stanovil (změnil) též poplatek za využívání rádiových kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na částku 78.125 Kč u oprávnění 1 a na částku 84.500 Kč u oprávnění 2.

[4] Ke změnám poplatků došlo v souvislosti s postupným přechodem televizního vysílání z analogového (ATV) na digitální (DTV) v letech 2007 až 2011. Příslušné nařízení vlády č. 161/2008 Sb., o technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání (nařízení vlády o technickém plánu přechodu), dále jen „nařízení o TPP“, stanovilo ve svém § 8 odst. 1 písm. a), že se vysílače ATV velkého výkonu mají vypnout nebo převést na zemské DTV za určitých podmínek a v příslušných termínech podle příloh nařízení o TPP. Konkrétně u vysílačů Sušice a Klatovy, o které v předmětné věci šlo, byl nejzazší termín stanoven na únor 2010. Žalovaný však zjistil, že provoz vysílačů v termínu ukončen nebyl, a proto uvedenými rozhodnutími změnil, resp. třicetkrát zvýšil poplatky za přidělené radiové kmitočty podle nařízení vlády č. 154/2005 Sb., o stanovení výše a způsobu výpočtu poplatků za využívání rádiových kmitočtů a čísel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o stanovení poplatků“), s oporou v § 24 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů. Příloha tohoto nařízení totiž mimo jiné stanoví, že „*pokud držitel oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v dané územní oblasti ke dni stanovenému v nařízení vlády [o TPP] ... nevypnul vysílač velkého výkonu, je v této územní oblasti koeficient P1=30*“, oproti původnímu koeficientu ve výši 1, což představuje ono třicetinásobné zvýšení poplatků.

[5] Nutno předeslat, že účastníkem řízení a primárním adresátem těchto rozhodnutí byla akciová společnost České radiokomunikace v roli držitele uvedených individuálních oprávnění, účastníkem řízení však byla i žalobkyně, neboť ta je jakožto provozovatelka televizního vysílání na přidělených kmitočtech povinna podle § 24 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uhradit držiteli oprávnění stanovené poplatky za využívání kmitočtů. Již na tomto místě se uvádí, že České radiokomunikace, a. s., ač řádně obeslána, neuplatnila práva osoby zúčastněné v soudním řízení.

[6] Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně bránila rozkladem, který však předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu svým rozhodnutím č. j. 93 911/2010 - 603 ze dne 13. prosince 2010 (dále též „rozhodnutí o rozkladu“) zamítl.

[7] Žalobkyně nicméně se svými námitkami částečně uspěla u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který její žalobě rozsudkem ze dne 12. února 2016, č. j. 5 A 31/2011 – 100, vyhověl a rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou toliko námitku ohledně výše poplatku v prvním roce platnosti oprávnění, resp. jeho změny, jak je rekapitulováno v odstavci [2] odůvodnění tohoto rozsudku. Městský soud konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 10. června 2010, nabylo však právní moci až 14. prosince 2010 poté, co byl zamítnut rozklad. Výše poplatku je přitom vázána na právní moc rozhodnutí (§ 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků, podle něhož: „*Výše poplatku za využívání rádiových kmitočtů*

a čísel za dobu kratší než jeden kalendářní rok se stanoví jako násobek jedné dvanáctiny ročního poplatku a počtu celých měsíců ode dne nabytí právní moci individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávnění k využívání čísel v příslušném roce včetně měsíce, ve kterém toto oprávnění pozbývá platnosti.“), proto nebylo možné vyměřit poplatek v roce 2010 ani za měsíc prosinec 2010, natož pak za měsíce červenec až prosinec 2010, jak učinil žalovaný.

[8] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. června 2016, č. j. 6 As 63/2016 – 40, sice žalovanému nedal za pravdu v jeho námitkách, nicméně shledal v předestřeném rozsudku městského soudu vadu nesrozumitelnosti, neboť „*městský soud se vůbec nezabýval otázkou, zda vzhledem ke svým závěrům, které ve vztahu k výši poplatku za rok 2010 i Nejvyšší správní soud shledal zákonnými a správnými, nebylo namístě žalobě vyhovět jen zčásti, tj. zrušit napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele jen v rozsahu, v němž předseda stěžovatele zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí stěžovatele v prvním stupni i v jeho části, týkající se období roku 2010, konkrétně u oprávnění č. 114596/PT ve slovech ‚část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč‘ a u oprávnění č. 114593/PT ve slovech ‚část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč‘, a ve zbytku žalobu zamítnout. Otázku možného rozdělení výroku napadeného rozhodnutí předsedy stěžovatele ve vztahu k jednotlivým výrokům rozhodnutí stěžovatele vydaného v prvním stupni si městský soud vůbec nepoložil, implicite zřejmě vyšel z předpokladu, že výrok takto rozčlenit nelze, je však zřejmé, že se takový postup přirozeně nabízet může, a měl by být proto městským soudem prozkoumán a jeho zjištění a případný jejich průmět do výroku rozsudku by mělo být ze strany městského soudu náležitě odůvodněno.*“

[9] Městský soud poté rozhodl o žalobě znovu rozsudkem označeným v záhlaví, přičemž setrval na svém předchozím závěru a rozhodnutí žalovaného zrušil jako celek. Dospěl totiž k závěru, že správní soud nemá ani v situaci, kdy shledá důvodným pouze jediný žalobní bod týkající se dílčí části výroku napadeného rozhodnutí, povinnost vyslovit dílčí rušící výrok a ve zbytku žalobu zamítnout. Zvážit další procesní postup a rozsah nutného zrušení či změny rozhodnutí náleží podle názoru městského soudu orgánu, kterému bude věc vrácena k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[10] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu opět kasační stížnost. Namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a nevyjádřil se k otázce, zda by bylo možné zrušit napadené rozhodnutí žalovaného pouze zčásti. Spokojil se s tím, že není povinností soudu ve správním soudnictví, aby takto postupoval. Další část kasační stížnosti cituje Nejvyšší správní soud v úplnosti, neboť na její text bude níže odkazovat.

[11] „*Stěžovatel si dále dovoluje upozornit, že v případě zamítnutí kasační stížnosti, nebude mít stěžovatel v důsledku rušícího rozsudku městského soudu již žádný právní nástroj, jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně napravit a jak opětovně žalobci vyměřit poplatek za*

využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby zpětně i za období po 31. prosinci 2010, tj. za období, za které byl poplatek vyměřen ve správné výši. Tím, že městský soud zrušil rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ jako celek, není v důsledku toho doposud rozhodnuto o rozkladu žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není pravomocné. Názor městského soudu, že orgán rozhodující o rozkladu v dalším řízení zruší tu část výroku rozhodnutí prvního stupně, která byla stižena nezákonností, a ve zbytku pak rozklad zamítne (a potvrdí výši poplatku), je dle stěžovatele v rozporu se zákonem o elektronických komunikacích a v rozporu s nařízením vlády č. 154/2005 Sb., neboť samotný vznik (vyšší) poplatkové povinnosti neplyne přímo z nařízení vlády, ale je navázán až na právní moc rozhodnutí o změně individuálního oprávnění. Opačný výklad, který naznačuje městský soud, že poplatek lze vyměřovat i zpětně k 1. lednu 2011, nemá dle stěžovatele oporu v zákoně. Ustanovení § 1 odst. 2 a § 2 nařízení vlády by sice mohlo budit dojem, že výše ročního poplatku plyne přímo z nařízení a že není odvislá od právní moci rozhodnutí o změně nebo udělení individuálního oprávnění a že žalobce by si tak měl zjišťovat výši ročního poplatku sám, nicméně tento výklad není dle stěžovatele správný. Podle § 18 odst. 1 písm. f) zákona o elektronických komunikacích je výše poplatků jednou z náležitostí oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o elektronických komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2010, tj. do nabytí účinnosti zákona č. 153/2010 Sb.) Český telekomunikační úřad rozhodne o změně individuálního oprávnění v případě změny skutečností, na základě kterých bylo vydáno individuální oprávnění. ... Z uvedeného dle stěžovatele vyplývá, že ke změně výše ročního poplatku dochází až nabytím právní moci rozhodnutí o změně individuálního oprávnění. Stěžovatel tak nemá pravomoc držiteli oprávnění zpětně stanovovat poplatkovou povinnost, když opačný přístup by byl nepřípustným extenzivním výkladem rozporným se zásadou právní jistoty. Povinnost hradit nově vyměřený roční poplatek tak žalobci vznikne až od celého kalendářního měsíce poté, co rozhodnutí o změně nabylo právní moci. V posuzované věci tak stěžovatel nebude mít již žádnou oprávněnou možnost jak ‚se posunout zpět v čase' a dosáhnout toho, aby rozhodnutí o změně individuálních oprávnění nabylo právní moci zpětně v prosinci 2010, neboť o rozkladu bude muset nově rozhodovat až nyní. Stěžovatel má proto obavu, že po žalobci již nebude moci požadovat poplatky za využívání rádiových kmitočtů oprávněně vyměřené po 31. prosinci 2010. Za dané situace, kdy žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vypnout do 28. 2. 2010 zemské analogové vysílání na vysílači Sušice 9 a Klatovy 6 s cílem eliminovat konkurenci a dosáhnout zisku a stěžovatel mu proto následně za období od 1. 1. 2011 v souladu se zákonem uložil povinnost platit poplatky za využívané kmitočty, se jeví jako nespravedlivé, posvětit skrze zrušující rozsudek městského soudu takové jednání žalobce a tím de facto uložit stěžovateli povinnost vrátit žalobci řádně vybrané poplatky v řádu milionů korun českých."

[12] Stěžovatel doplnil, že mu není z napadeného rozsudku jasné, jak má v dalším řízení postupovat a jakým závazným právním názorem se řídit, neboť městský soud nejprve konstatoval (na str. 9 v části D rozsudku), že *„jako možné řešení se jeví, aby orgán rozhodující o rozkladu změnil výrok rozhodnutí"* a posléze v závěru odůvodnění (na str. 13 rozsudku) uvedl, že *„je věcí orgánu rozhodujícího o rozkladu, aby v dalším řízení zrušil tu část výroku rozhodnutí prvního stupně, která byla stižena nezákonností"*. Stěžovatel v této rozpornosti shledává další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[13] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalobkyně v tom smyslu, že i když souhlasí s tím, jaké důsledky bude mít napadený rozsudek pro její poplatkovou povinnost, nespatřuje v tom důvod pro jeho zrušení. Zdůraznila, že *„využití zákonných opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí je právem účastníka. Pokud má stěžovatel obavu, že v důsledku rušícího*

rozsudku nebude moci po účastníkovi požadovat poplatky za využívání rádiových kmitočtů vyměřené po 31. prosinci 2010, lze tyto důsledky přičítat pouze správnímu orgánu, který nezákonné správní rozhodnutí vydal, nikoli účastníkovi.“ Za nedůvodnou označila žalobkyně i námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jelikož správní soudy tu nejsou od toho, aby správním orgánům poskytovaly návody, jak se mají vypořádat s ne zcela promyšlenou a domyšlenou právní úpravou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud sice nemůže souhlasit se stěžovatelem v tom, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný, avšak shledává, že městský soud nesprávně zhodnotil právní otázku, zda bylo namístě zrušit žalobou napadené správní rozhodnutí jako celek, anebo zda tak měl učinit pouze v části odpovídající žalobnímu bodu, který shledal důvodným. Městský soud má samozřejmě pravdu v tom, že mu žádný právní předpis neukládá, aby přistoupil k částečnému zrušení správního rozhodnutí vždy, kdy to teoreticky připadá v úvahu. Uvádí ve svém rozsudku jako příklad žalobu proti územnímu rozhodnutí nebo stavebnímu povolení, kdy soud shledá důvodnou jen jednu ze žalobních námitek, která směřuje proti určité podmínce vydaného rozhodnutí. V takové situaci správní soudy zpravidla neruší odvolací rozhodnutí jen ve vztahu k nezákonné podmínce, nýbrž jako celek. Tento příklad se však od nyní projednávaného případu liší v tom, že orgány státní správy mají možnost zjištěné dílčí pochybení v dalším řízení účinně napravit, aniž by tím utrpěla práva dotčených osob nebo veřejný zájem. Není-li totiž stavba dosud zahájena, může odvolací orgán o podaném odvolání rozhodnout znovu a napravit vady prvostupňového rozhodnutí v té části, ve které bylo shledáno nezákonným (tedy např. v rámci změny rozhodnutí zrušit nezákonnou podmínku nebo ji přeformulovat, ve zbytku pak původní rozhodnutí potvrdit). I pro případ, že by stavba byla již provedena, zná stavební zákon institut opakovaného stavebního řízení, v jehož rámci lze o povolení stavby znovu rozhodnout [srov. § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů].

[16] V nyní posuzovaném případě by však vskutku důsledkem zrušení celého rozkladového rozhodnutí byla ztráta možnosti vyměřit poplatek za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby i za období po 31. prosinci 2010, tj. za období, za které byl poplatek vyměřen ve správné výši, jak dovodil městský soud a potvrdil to již v předchozím rozsudku v této věci i Nejvyšší správní soud. Důvody pro tento závěr vysvětluje stěžovatel v kasační stížnosti (viz výše odstavec [11]) a Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje, ostatně nezpochybňuje je ani žalovaný. Takovýto výsledek soudního řízení je ovšem krajně nežádoucí. Žalobkyně by tím získala mnohem více, než kolik by odpovídalo rozsahu, v jakém byla její žaloba shledána důvodnou, naopak žalovaný by ztratil možnost požadovat i ty poplatky za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby, které v napadených správních rozhodnutích vyměřil zcela po právu. Takovéto hrozící nežádoucí důsledky svého rozhodnutí pro veřejný zájem nemůže správní soud ignorovat. Je-li to tedy proveditelné (tj. umožňují-li to formulace výroků napadených rozhodnutí), musí v takové situaci správní soud usilovat o to, aby „chirurgickým řezem“ oddělil a zrušil pouze ty části napadených rozhodnutí, jež jsou stiženy nezákonností, a ostatní ponechal v platnosti.

Nejvyšší správní soud má přitom za to, že v nyní posuzovaném případě jsou předpoklady pro takový postup dány.

[17] Začít je nutno tím, že podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo“*. Výrok napadeného rozkladového rozhodnutí v nyní posuzovaném případě zní v podstatě tak, že se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Oproti tomu klíčová část výroku prvostupňového rozhodnutí je dostatečně podrobně členěna, a to následujícím způsobem: *„Ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí se mění část E.1 stanovující výši ročního poplatku za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby tak, že u oprávnění č. 114596/PT činí nově roční poplatek 937.500 Kč a u oprávnění č. 114593/PT činí nově roční poplatek 1.014.000 Kč. Současně se mění u oprávnění č. 114596/PT část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 78.125 Kč. U oprávnění č. M4593/PT se mění část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 84.500 Kč.“*

[18] Městský soud tedy má možnost zrušit napadené rozkladové rozhodnutí v části, jíž žalovaný zamítl rozklad a potvrdil tu část prvostupňového rozhodnutí, která stanovuje žalobkyni novou výši poplatku pro období od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, a to jak u oprávnění č. 114596/PT, tak u oprávnění č. M4593/PT. Protože žalovaný již nemůže tento poplatek znovu stanovit ve zvýšené výši a protože se to jeví jako vhodnější i z hlediska jednoznačnosti výroku soudního rozhodnutí, měl by městský soud zároveň v souladu s výše citovaným § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit též odpovídající část výroku prvostupňového rozhodnutí. Znamená to, že ve výrokové větě *„Současně se mění u oprávnění č. 114596/PT část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci na hodnotu 468.750 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 78.125 Kč“* by měl městský soud zrušit prvostupňové rozhodnutí v části textu znějící *„část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468 750 Kč“*. Ve výrokové větě *„U oprávnění č. M4593/PT se mění část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 84.500 Kč“* by měl městský soud prvostupňové rozhodnutí v části textu znějící *„část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci na hodnotu 507.000 Kč“*.

[19] Nejvyšší správní soud má za to, že výše naznačeným postupem lze dosáhnout žádoucí rovnováhy mezi ochranou práv žalobkyně a veřejným zájmem. Naopak úředními postupy ležícími v dispozici žalovaného by to možné nebylo. V tomto směru nelze dát městskému soudu za pravdu. Pokud jde o možnost změny prvostupňového rozhodnutí v rozkladovém řízení, takový postup by byl v rozporu s právním názorem, který vyjevil Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozhodnutí v této věci, jímž je městský soud vázán (a byl by jím vázán i žalovaný). Nejvyšší správní soud proto jen stručně připomíná, že k této otázce argumentoval v odstavcích [18] a [19] svého předchozího rozsudku č. j. 6 As 63/2016 - 40 a uzavřel, že rozkladový orgán nemá v řízení o rozkladu možnost změny rozhodnutí vydaného v prvním stupni podle správního řádu. Jako druhou možnost řešení ze strany žalovaného městský soud v napadeném rozsudku označil takový postup, kdy rozkladový orgán v dalším řízení zruší tu část výroku rozhodnutí prvního stupně, která byla stižena nezákonností, a ve zbytku pak rozklad zamítne. Ani toto řešení by však neobstálo, jak vysvětluje v kasační stížnosti žalovaný (a Nejvyšší správní soud se s jeho náhledem ztotožnil). Důvodem je „nešťastná“ zákonná konstrukce výše poplatku, která je vázána na právní moc rozhodnutí o stanovení poplatku (srov. § 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků). Jelikož v případě zrušení (celého) rozkladového rozhodnutí by vzala za své též právní moc prvostupňového rozhodnutí, nebylo by již možno poplatky zpětně vyměřit. Takovýto výsledek je nežádoucí, jak Nejvyšší správní soud vysvětlil výše. Proto právní náhled městského soudu na tuto otázku nemohl aprobovat.

[20] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a rozhodnutí městského soudu zrušil. Městský soud v Praze, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, zruší napadené rozkladové rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové pouze zčásti, a to v rozsahu odpovídajícím důvodnosti podané žaloby, jak bylo naznačeno výše.

IV. Náklady řízení

[21] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu